

De pensioenvierders

Jacques Huinck

De pensioenvierders

© 2014 Jacques Huinck

ISBN 978 94 625 4589 2 | NUR 402

1. Stille avonden

Gewoonlijk zat ik 's avonds achter de computer, in mijn stille huis aan de rand van de stad. Af en toe was het kattenluik te horen. Dat bewees dat ik niet alleen op de wereld was, zoals ik langzamerhand ging geloven.

De 'periode van de stille avonden' begon na mijn tweede scheiding en zou tien jaar duren.

Voor het oplossen van moeilijkheden, gebruikt de echtscheidingsindustrie een piano met maar één toets: scheiden. Na kennismaking met zoveel wijsheid kan het leegdrinken van flessen gemakkelijk een hobby worden.

Maar al gauw zette ik mijzelf op rantsoen. Om echt van de pijn verlost te worden, moest ik mij gaan omploegen en een hele nieuwe wereld binnenstappen. Welke?

Het beste idee op mijn lijstje was: 'grottengids worden'. Na het volgen van een opleiding deed ik dit 'werk' met veel plezier. Het had nóg een voordeel. Door mijn pensionering daalde mijn inkomen, maar de alimentatie, die ik betalen moest, bleef even hoog. Het gidsensalaris zorgde ervoor dat ik uit de rode cijfers bleef.

's Winters waren er weinig rondleidingen en dreigde het piekeren weer toe te slaan. Daarom begon ik te schilderen. Tussen het schilderen door, als een verflaag moest drogen, ging ik schrijven.

Zo ontstonden in die stille jaren zo'n tachtig schilderijen en twee boeken.

Hoewel ik mij een ongeluk amuseerde, bleef de eenzaamheid gestaag knagen. Daarom was mijn allerbelangrijkste hobby: het zoeken naar een vriendin, met wie het eindelijk wél zou klikken. Het was hopeloos. Vier keer dacht ik iemand gevonden te

hebben, maar vier keer werd het een mislukking. Uiteindelijk liep het fantastisch goed met mij af, dank zij de ontdekking van Christina Bloem. Samen zouden we een boek vol spannende avonturen beleven! Dit boek!

2. Op zoek

Wanneer een relatie spaak liep, verknoeide ik aanvankelijk veel tijd door mij wekenlang in een rouwproces te dompelen. Zittend in een gemakkelijke fauteuil, trakteerde ik mijzelf op een grote portie diepe smart. Met die onzin ben ik al gauw gestopt. Me-téén in de aanval gaan, werd mijn devies. Je kunt heel goed treuren, nadenken, rennen en een boterham eten. Alles tegelijk, dat schiet tenminste op.

Daarom kocht ik na elk afscheid, binnen 24 uur, een stapel kranten om de contactadvertenties uit te pluizen. De ervaring had geleerd dat je 9 à 12 maanden nodig had om een nieuwe vriendin te vinden, maar dan moest er wel dóórgewerkt worden.

Krantenadvertenties waren peperduur en daarom stonden ze vol afkortingen: 'N.Vr. zkt. kennism. m. dito man, b. voork. hondenfhhbr. z.baard. Lfst. met bestelauto.'

Omdat de hele stad kon meelesen, werd ontzaglijk veel níét vermeld. Daardoor kreeg je weinig te weten over een vrouw, maar wie niet waagt, die niet wint. Je stuurde een brief naar de krant, waarna een afspraak volgde. In een bepaald restaurant begon het personeel besmuikt te lachen als ik voor de zoveelste keer binnenkwam, tegenover een vrouw ging zitten en "twee koffie" bestelde. Om geen bezienswaardigheid te worden, moest ik af en toe een ander restaurant gaan zoeken, alsof ik niets beters te doen had.

Bij het binnenstappen van zo'n afgesproken restaurant, voelde ik mij vaak onpasselijk worden, want daar zat de vijand aan een tafeltje. Een fraai geschminkte vrouw, eenzaam, ongelukkig, getekend door het nietsdoen en in combinatie met een advocaat uiterst gevaarlijk.

De westerse wereld zat opgescheept met een epidemie, die he-
laas niet zichtbaar was en dus moeilijk te bestrijden viel.

De plotselinge welvaart, die rond 1960 uit de lucht kwam vallen
(voor het eerst in de geschiedenis) bracht o.a. de pil en de huis-
houdelijke apparaten met zich mee. Hierdoor werd het traditio-
nele leefpatroon van vrouwen totaal verstoord. In plaats van een
dozijn kinderen kregen ze er maar 2 of 3. Gevolg: zij werden in
feite rond hun dertigste gepensioneerd. Vader was aan het werk,
de kinderen zaten op school en na het omdraaien van enkele
elektrische schakelaars waren de moeders voor de rest van de
dag volledig overbodig geworden.

(Alleen de sterkste vrouwen waren in staat om de welvaart te
overleven, door nieuwe levensdoelen te zoeken).

Veel kinderen die uit school kwamen, kregen thuis een werklo-
ze moeder te zien, ziek van het eeuwige nietsdoen en een suc-
cesvolle vader, voor wie niets te gek was. Door het grote en-
thusiasme van de kinderen voor hun vaders, voelden die vrou-
wen zich nóg ellendiger.

Ze konden hulp gaan zoeken bij een therapeut, die moeilijke
vragen stelt en die dergelijke vrouwen aanmoedigt om een
nieuw taak te bedenken. Dat kost inspanning.

Ze konden ook 'hulp' gaan zoeken bij een advocaat, die geen
vragen stelt, maar die zulke vrouwen trakteert op alimentatie,
bijstand, een pensioen en meestal op de helft van huis en haard.
Dat wordt niet betaald door die advocaat, maar door haar man,
die daartoe gedwongen wordt.

Zo ontstond de echtscheidingsgolf, naar mijn overtuiging.

Ook ik stond op een dag als een misdadiger in de rechtbank,
oog in oog met figuren, die zich verkleed hadden als misdie-
naar, maar die ik als beschouwde als de echtscheidingsmaffia.

Deze vrouwenlokkers zijn er niet om vrouwen te helpen, maar
om ze af te kluiven. Daarom verwijzen zij in geen geval die

vrouwen naar een therapeut, die ze als een concurrent beschouwen. Het lot van die vrouwen interesseert de echtscheidingsmaffia geen moer, noch het lot van vaders en kinderen.

Het enige wat ze interesseert, is dat hun torenhoge nota's betaald worden.

Scheiden moet mogelijk zijn, zoals euthanasie mogelijk is, maar niet door spuitgrage idioten, die snel rijk willen worden.

(Ik maak graag even gebruik van mijn recht op vrije meningsuiting).

Mijn kinderen verhuisden naar een andere stad. We kregen elkaar 15 jaar niet te zien. Mijn fotobedrijfje dat ik had opgebouwd en waarin ik meer dan 17 jaar met groeiend succes had gewerkt, was binnen een maand weggevaagd. Ik had geen donkere kamer of andere werkruimte meer. Gelukkig gaf ik een paar uur per week les aan een kunstacademie, maar dat was te weinig om te overleven.

Als door een wonder kon ik zo'n 150 km van huis een leraar vervangen aan een kunstacademie. Hij was overspannen door een scheiding. Over mijn eigen ellende hield ik wijselijk mijn mond. Ik moest nu veel in de auto zitten, maar lag tenminste niet in de goot. Het enige dat ik nog voor mijn kinderen kon doen, was het geven van een goed voorbeeld. Zoiets als: wat moet je doen, nadat ze je, als onschuldige, psychisch hebben gefusilleerd? Ik wist het antwoord nog niet, maar was vastbesloten om daar een goed antwoord op te geven.

Als ik voor de zoveelste keer in een restaurant naar het tafeltje liep van een vrouw, dacht ik natuurlijk in een flits terug aan de scheiding.

Was dit weer zo'n welvaartshangvrouw, die mij door een rechtbank zou laten vernietigen, als ik niet hard genoeg applaudiseerde voor haar doelloosheid?

Ik mocht absoluut geen geduld of medelijden hebben met twijfelachtige vrouwen, want in combinatie met een advocaat waren zij bikkelaar. Met mij zouden ze ook geen enkel medelijden hebben. Dus liet ik ze bij de geringste twijfel als een baksteen vallen, nog voordat de bodem van het koffiekopje in zicht kwam.

Tegen beter weten in, hoopte ik ooit een 'uitzonderingsgeval' te ontmoeten op deze manier.

Op een dag las ik de advertentie van een man, die een vrouw zocht. Hij had les gegeven, had een eigen bedrijf, was bereisd, sprak diverse talen, schilderde, had Tv-films gemaakt en schreef boeken. Ik stuurde hem een brief onder het motto: 'gedeelde eenzaamheid is halve eenzaamheid'.

De volgende dag verscheurde ik de brief. Wat moest ik met een man? Maar 's avonds herschreef ik hem en zo maakte ik kennis met Jan, die óók twee keer gescheiden was.

Hij had urenlang tijd nodig om zijn levensgeschiedenis te vertellen. Daarna kon ik hem óók trakteren op een hutkoffer met verhalen en we werden de beste vrienden.

Elke zaterdag kochten we een pak Nederlandse en Vlaamse kranten. De meest belovende relatieadvertenties werden uitgeknipt en eerlijk verdeeld. Vervolgens trokken we ons terug om te gaan schrijven. Na enkele dagen kwamen de antwoorden binnen en dan was het weer tijd om koffie te gaan drinken met onbekende vrouwen. Bij thuiskomst was er altijd veel te vertellen, maar de ware zat er nooit bij.

Drie jaar later leerde Jan een vrouw kennen, die een eigen bedrijfje had: Anneke. Een wonder! Twee keer per week werd ik uitgenodigd om bij hen te komen eten. Dat was heel gezellig, maar 's avonds ging ik alleen naar huis.

Toen gebeurde iets waarop de mensheid al vele eeuwen zat te wachten. Omstreeks 2004 verscheen het 'internet relatiebureau' op het toneel. Dat nieuwtje moest geprobeerd worden, temeer omdat het véél goedkoper was dan adverteren in een krant en ontzettend veel goedkoper dan een relatiebureau, waarbij met kaartenbakken werd gewerkt.

Als eerste moest je een opstel schrijven over jezelf en opsturen met je foto. Dit werd op de site van het relatiebureau geplaatst, maar kon alleen geopend worden door vrouwen, die ook ingeschreven waren bij dat bureau. Zij kregen een code om de mannenafdeling te kunnen bekijken. Met mijn eigen code, die ik voor een schappelijke prijs moest kopen, kon ik de foto's van vrouwen zien, gesorteerd op leeftijd.

Onder elke foto stond de uitgebreide levensbeschrijving, die zij over zichzelf hadden geschreven en die je met argwaan of met argeloosheid kon lezen.

Dank zij de vele foto's, voorzien van naam (of schuilnaam) kon ik op de computer een grove selectie maken. Dat bespaarde mij veel koffiedrinkerij, waarbij ik telkens mijn tong verbrandde om zo snel mogelijk weg te zijn.

Bij de aanmelding had ik ook een multiple choice vragenlijst moeten invullen, met vragen over mijn visie op het leven, mijn interesses en opleiding.

De antwoorden bleven voor iedereen geheim, behalve voor de computer van het relatiebureau.

Het bijzondere was dat onder elke vrouwenfoto, die je bekeek, een getal stond, b.v. 20. Dat betekende dat de levensvisie en de opleiding van die vrouw voor 20% overeenkwam met die van mij. Dat had de computer van het relatiebureau berekend, door de antwoorden op de twee vragenlijsten razendsnel met elkaar te vergelijken.

Handig om zo'n percentage te weten vóórdát je begint te corresponderen en voordat de seksverslaving toeslaat. Je kon nu binnen een paar seconden zien, dat sommige snoezige gezichtjes en veelbelovende bloesjes totaal niet bij je pasten.

3. Een avontuurlijke journaliste

Na een paar weken ontdekte ik op deze efficiënte manier een zekere Christina. Haar leeftijd was 67 jaar, twee jaar jonger dan ik. Ze was Nederlandse, woonde in België, in Mol, op 75 km van Maastricht. Dat was gunstig, want mijn vorige vriendin woonde in Oostende, op 200 km afstand.

Christina was journaliste en schreef voor tijdschriften en boeken, bestemd voor wandelaars. Daarom liep zij beroepshalve over allerlei wandelpaden, om onderweg foto's en aantekeningen te maken. Binnenkort zou ze van Venlo naar Swalmen lopen, een afstand van 20 km en ze nodigde mij uit om mee te gaan. Haar persoonsbeschrijving was interessant genoeg om het te proberen. Hopelijk zou bij aankomst in Swalmen een EHBO-post te vinden zijn, vol bekwame hulpverleners, want zo'n lange afstand had ik nog nooit gelopen.

Ontmoetingsplaats: het station van Venlo. Datum: 2004, 1 april!

Jammer genoeg behoorde Christina tot de vrouwen, die geen foto van zichzelf hadden ingestuurd naar het relatiebureau. Dat was niet verplicht en je kreeg dan een leeg kadertje te zien. Onderweg in de auto, realiseerde ik mij, hoe ongeleefd het zou zijn, als ik met open mond van verbijstering voor die onbekende vrouw zou staan. Ik moest mij op het ergste voorbereiden, dan kon het alleen maar meevallen. Ongetwijfeld zou zij een mage-re, venijnige, wilskrachtige, oude tante zijn in korte broek, met blote spillebenen, omgeslagen wollen sokken over militaire kisten. Op haar rug een camouflagerugzak waaraan een mok bengelde en een rood-wit-blauw vlaggetje, in de overtuiging dat hiermee grote bewondering geogst kon worden in het achterlijke buitenland. Door een ijzerdraadbrilletje zou zij mij streng doch rechtvaardig aankijken met priemende, godvrezende ogen.

"Dus jongen, die vrouw is verschrikkelijk, maar het gaat om de wandeling," prentte ik mijzelf in. Als ik onderweg maar niet hoefde te zingen over 'de koning der zee' en 'een potje met vet'.

Voor het station in Venlo stond een vrouw met een rugzakje, maar die was zeer zeker niet oerlelijk. Helemáál niet! Integendeel! Misschien had ze geen foto op internet gezet, om geen ongedierte te lokken.

"Wat een leuke jonge meid," dacht ik. Ze had wild, blond haar en een lachend gezicht.

Dichtbij gekomen, zag ik dat zij toch wel zo'n 55 jaar moest zijn. Ze bleek 67 te zijn, maar door haar vrolijke lach was die leeftijd niet meer belangrijk. Ze heette Christina.

Wij keken elkaar een paar seconden lachend aan en daarna gingen we op pad.

Bij gebrek aan een rugzak had ik een oude schooltas meegenomen, die aan mijn schouder bengelde met een riem door het handvat. Het zag er indrukwekkend onprofessioneel uit, maar ik had niets anders. In de tas zat een pakje brood en een fles water. Wij volgden de wit-rode streepjes op bomen en palen, waarmee het wandelpad (Pieterpad) werd aangegeven. Die waren niet veel groter dan een visitekaartje zodat je op elk kruispunt goed moest kijken.

Intussen vertelde Christina, dat ze in 1937 in Geldrop werd geboren. Vanwege de oorlog verhuisde zij als kind zeven keer.

Na de middelbare school woonde ze een maand in Londen en drie maanden in Parijs om talen te leren.

Ze trouwde en ging met haar man in Zwitserland wonen. Een paar jaar later ze verhuisden naar België.

Op het moment van haar scheiding had ze een kantoorbaan en daarom kreeg ze weinig alimentatie.

("Dat is haar redding geweest," dacht ik.)

Het dwong haar om te blijven werken en een betere baan te zoeken, in plaats van doelloos te gaan winkelen. Ze vond een baan op een groter kantoor, werkte later in een bibliotheek en tenslotte als directiesecretaresse in het atoomcentrum van Mol. Inmiddels was ze gepensioneerd. Als geëmancipeerde vrouw bleef ze niet op een stoel zitten, maar ze wandelde in haar eentje naar Santiago! Vanaf Mol was dat 2800 km en de tocht duurde 3½ maand. Bij thuiskomst werd ze door de plaatselijke pers en TV geïnterviewd, zodat ze in de omgeving van Mol een beroemdheid werd!

Een bedrijf verzocht haar om die wandeling nóg eens te maken. Daarbij moest materiaal getest worden: een nieuw soort rugzak, betere schoenen, lichtgewicht kleding, lichtgewicht kookstel enz.

In totaal liep ze drie keer naar Santiago, over drie verschillende routes.

Een uitgever van boeken en tijdschriften voor wandelaars, bood haar een baan aan als journaliste.

Vervolgens ging ze op de fiets naar Santiago, om daarover ook artikelen te schrijven.

Na enkele jaren werd ze bevorderd tot hoofdredactrice.

"Wat een type," dacht ik telkens, maar zo iemand zocht ik!

Tot mijn groeiende verbazing bleek, dat zij ook naar Rome was gelopen. Even vreesde ik, dat dit in het kader was van het aldaar gevestigde hoofdkantoor van de wijwaterclub, maar gelukkig was dat niet het geval. Zestig jaar tevoren had de schrijver Bertus Aafjes een voettocht naar Rome gemaakt en daarover een boek geschreven. Zij wilde dezelfde tocht maken.

Daarbij moest ze met haar rugzak hoog over een pas lopen in de Alpen, want tunnels zijn niet voor voetgangers bestemd.

Onderweg ontmoette ze een fransman, een 'wandelvriend', die verliefd op haar werd, maar zij niet op hem en in Rome ging ieder zijn eigen weg.

Christina sprak trouwens voortdurend over wándelvrienden. Zou ze mij na deze wandeling in een paraplubak zetten tussen andere wandelvrienden? Dat zou jammer zijn, want ik had grote bewondering voor haar gekregen.

4. Het stempel van Jules Verne

In de vele uren dat we naast elkaar liepen, vertelde ik natuurlijk ook iets over mijzelf. Ik ben geboren in 1935, tijdens de overgang van eeuwenoude achterlijkheid naar de moderne tijd.

Op alle jongensscholen die ik bezocht, met name op kostschool, heerste een sfeer van: 'koppen dicht, formules van buiten leren en verstand gebruiken.' En de rest? Welke rest? Die onzin diende platgewalst te worden, zo gauw mogelijk. Op kostschool mochten we zelfs geen leesboeken lezen. Studeren en formules kunnen opdreunen, dáár ging het om in het leven.

Waarschijnlijk hebben we dat botte onderwijs te danken aan de schrijver Jules Verne.

Rond 1900 las iedereen zijn boeken. Hij fantaseerde over reizen in ballonnen of duikboten, een landing op de maan en een afdaling naar het middelpunt der aarde. Je kon in het leven álles bereiken, toonde hij aan in zijn boeken, op voorwaarde dat je steeds je emoties negeerde en alleen je koele verstand gebruikte. De schrijver had grote invloed op het denken van zijn tijdgenoten.

Ook in onderwijskringen moet men met bewondering naar hem opgekeken hebben. Daar waren ze juist bezig met het samenstellen van een vakkenpakket voor het onderwijs dat sinds kort verplicht was geworden. Geen wonder dat in dit vakkenpakket de nadruk lag op verstandstraining. Beter gezegd: op verstandsaanbidding. Voor gevoelens of emoties was geen plaats. Daar had je niets aan. Weg ermee.

Ik heb dit strenge en liefdeloze onderwijs altijd als een chronische aanranding beschouwd. Bovendien bleek later dat minstens zestig procent van al die opgedrongen kennis totaál onbruikbaar was in het dagelijkse leven. Wat een verloren jaren!

Over de kennis die ik wél hard nodig had, werd angstvallig gezwegen. Geen woord kreeg ik te horen over het verschijnsel: mannen, vrouwen en relaties. Op dat gebied bleef ik een stommerik, temeer omdat ik altijd op (R.K.) jongensscholen had gezeten. Twee keer maakte ik een verkeerde keuze, met als gevolg twee scheidingen.

Het techneutenonderwijs heeft wél voor materiële welvaart gezorgd. De zeis werd vervangen door landbouwmachines, waardoor de honger verdween. Daarna verdween de armoede. Dus werd dat soort onderwijs heilig verklaard. Er mocht niets aan veranderd worden en zo roestte het vast in zijn eerste versnelling. Het is alleen maar bruikbaar voor mensen die stoommachines of andere apparaten willen ontwerpen.

"Scholen zouden zich langzamerhand ook eens met cultuur moeten bezighouden en met de psyche van de mens," zei ik tegen Christina.

"Volgens mij dienen gevoelens om samen met het verstand kruispeilingen te maken. Zonder gevoel verdwaalt het verstand en zonder verstand verdwaalt het gevoel."

Hoera! Eindelijk kwam Swalmen in zicht! Tjonge, wat is 20 km een lange wandeling! Gedurende 6 uur liepen we over boomwortels of door mul zand. Twee keer maakten we onderweg een pauze op een terrasje van een café, aan de rand van een bos.

Bij aankomst trakteerde ik Christina op een etentje.

Hierna liepen we naar het station. Zij ging naar Mol en ik naar Venlo om mijn auto te halen. We wuifden we nog lang naar elkaar, toen mijn trein vertrok.

Wat een leuke vrouw was dat! Wat een verdomd leuke vrouw! Hoe was het mogelijk dat ik zó iemand ontdekt had! Bovendien pas tien weken na het vertrek van de vorige vriendin! Dank zij internet!

5. Mol

Kort daarna belde Christina op. Ze nodigde mij uit om naar Mol te komen en raadde aan om wandelschoenen mee te nemen. Ja, natuurlijk! Dat was te verwachten!

Tijdens een boswandeling van 15 km, was ik opnieuw verbaasd over mijn conditie. Als fotograaf en filmmaker had ik altijd veel moeten lopen en sjouwen. Op de kunstacademie was mijn leslokaal 30 meter lang vanwege een rijtje donkere kamers en een studio. Al dat lopen vond ik vervelend, maar nu bleek, dat het ook een voordeel had opgeleverd.

"Waarom kreeg jij je kinderen 15 jaar niet te zien?" vroeg Christina tijdens de tweede wandeling.

"Had je dan geen goede advocaat?"

"Advocaat!" zei ik vol verachting.

"Wil je weten hoe ik over echtscheidingsadvocaten en rechters denk?"

"Ja!"

"Nou, dan hou je maar vast! Het heeft alweer te maken met het domme techneutenonderwijs."

Ik gaf haar het voorbeeld van een schijnheilige, jongen. Een gehoorzame meeloper, die alles slikte wat ze hem op school wijs maakten. Willoos liet hij zijn gevoelens amputeren en gehoorzaam ontwikkelde hij zijn verstand, met de ijver van een bodybuilder. Hij was een 'voorbeeldige leerling'.

Intussen zaten zijn klasgenoten strafwerk te schrijven. Die waren zo brutaal geweest om zich te verzetten tegen het slopen van hun gevoelens en het verachten van hun talenten. De bestrafden gingen tenslotte denken dat zij tweederangs mensen waren en verloren hun eigenwaarde. Maar de echte kneus was die verstandige, gediplomeerde jongen, die Wernher heette. Hij werd

de glunderende uitvinder van de vliegende bom.

Zoals ik over die laffe Wernher von Braun denk, met zijn geamputeerde emoties en het verantwoordelijkheidsgevoel van een vijfjarige, die zijn zusje van de trap gooit, zo denk ik ook over rechters en advocaten van de echtscheidingsindustrie. Dagelijks draaien die gezinnen door de versnipperaar en voelen zich niet verantwoordelijk voor de gevolgen. Een weldaad voor het land!

Ik keek Christina eens aan.

"Voor iemand die zijn kinderen 15 jaar niet te zien kreeg, heb ik het allemaal nog héél netjes gezegd, vind ikzelf."

Een week later kwam Christina naar mij. We maakten een wandeling in de omgeving van Maastricht en toen ze een week later opnieuw kwam, had ze een cadeautje bij zich. De rugzak die ze op haar eerste reis naar Santiago had gebruikt. Wat had dat te betekenen?

Het idee om naar Santiago te lopen, trok mij totaal niet. Van de andere kant: wij hadden geen gezamenlijk verleden. Door met haar naar Santiago te lopen, zouden we in één klap wél een stuk geschiedenis opbouwen.

Maar dan dacht ik weer:

"Jongen, jij als oude knakker van 69 jaar, jij moet niet meer aan zulke onzin beginnen."

Toch bleef het mij boeien. Wat moest je allemaal meesjouwen en waarom zoveel? Hoe zwaar is zo'n volle rugzak? Voor de aardigheid zou ik dat gewicht tijdens onze volgende wandeling meedragen in de rugzak. Vanzelfsprekend allemaal zonder verplichting.

6. De eerste training

Alsof het om een wereldreis ging, werd mijn rugzak volgepropt met Santiago-spullen: reservekleding, regenkleding, batterijlader, toilettasje, lichtgewicht schoenen voor 's avonds en een fles water. Samen met het gewicht van de rugzak was dat 10kg. Zou ik het volhouden om dat tenminste één dag mee te slepen?

We zouden in het komende weekend van Maastricht naar Houtthem lopen en weer terug, 20 km over smalle paden.

Tijdens deze wandeling wilde ik ook mijn nieuwe, digitale camera testen. Christina kon die foto's gebruiken voor een artikel, dat ze over deze wandeling wilde schrijven. Daaraan verdiende ik niets, maar het was leuk om samen voor hetzelfde tijdschrift te werken.

Op de heenweg kwamen we langs het huis van mijn broer en zijn vrouw. Zij kenden Christina niet en wanneer wij daar in volle bekapping als astronauten voor hun deur zouden staan, zou dat een grote verrassing zijn. Inderdaad! Mijn broer en zijn vrouw lachten zich een ongeluk toen ze ons zagen staan. Wij werden uitgenodigd om na de wandeling te komen eten.

Via de wijk Amby verlieten wij Maastricht. De prachtige omgeving waarin we terechtkwamen, verbaasde mij. Normaal rij je daar in een auto voorbij.

Deze tocht, met zware rugzak, was aanvankelijk bedoeld als een training voor een mogelijke wandeling naar Santiago, ooit, in de zéér zéér verre toekomst. Maar plotseling was een ramp nabij geslopen.

Een week tevoren had Christina van haar uitgever de opdracht gekregen om binnenkort negen wandelingen te gaan maken in Frankrijk en Zwitserland. Geen gewone wandelingen, maar bergwandelingen! De toeristenbureaus van die landen wilden